

Hermed afsluttende bemærkninger til klagernes afsluttende bemærkninger til mine afsluttende bemærkninger i UVVU-sagen vedrørende mig. Jeg skal bede om, at disse medinddrages i den endelige sagsbehandling.

Jeg har begrænset bemærkningerne til et minimum, bl.a. set i lyset af klagernes mange ukorrekte gentagelser, forvanskninger, og den konstante udvidelse af arten og antallet af anklager.

Den gule FN-oversigt pr. 2010 var således *ikke* offentliggjort, da jeg skrev Decay artiklen.

Jeg benyttede *ikke* 2000-FN-oversigten, som klagerne hævder side 2 nederst i deres hørings svar af 12. september 2013, men, som også tidligere anført, oversigten fra 2007. Her optræder Crude Births Rates ikke.

Klagernes svar antyder, at de ikke ved, at en indsendt artikel ofte cirkulerer flere gange frem og tilbage mellem indsender og reviewere, via redaktionen. I denne proces ændres artiklen ofte lidt, sommetider meget. Decay-artiklen var ingen undtagelse herfra.

Og nok engang er det nødvendigt at huske klagerne på, at når to lande har samme Crude Birth Rates (CBR), og tæt på eller samme aldersfordeling, fødes der meget tæt på eller samme antal børn pr. 1000 pr. år i de to lande. Lad mig tilføje, at der ikke findes nogen teoretisk tilfredsstillende løsning på problemet med eksakt omregning fra Total Fertility Rate (TFR) til CBR, der ville indebære både integral- og differentialregning. Ingen har da heller, mig bekendt, fundet det umagen værd at forsøge sig med en sådan omregning. Dette forklarer hvorfor jeg brugte proportionalitets-omregningen.

I øvrigt stiller jeg gerne Excel-arkene med samtlige 2 x 235 fødselsrater fra X's og min statistiske FN-baserede model til rådighed. Her kan UVVU så nøje studere forskellene mellem X's og mine analyser i hver sit et regneark, der automatisk tegner kurverne op. Tal-mindede vil uden videre kunne se, at faktoren "3-4 gange større fødselsrater" næsten alene – kombineret med folketalsandelen - bestemmer forskelle og ligheder i tal og grafik. Andet fællesskab (dvs. end de 3-4 gange) er der ikke i de to Excel-modeller, uanset hvor meget klagerne påstår det modsatte. Klagerne må vænne sig til eksakt at dokumentere deres luftige postulater.

De anonyme review-specialister så, som nævnt, ikke noget problem med fravær af beskrivelsen af proportionalitetsomregningen, da den ligger lige for. Som ligeledes nævnt i mit "første" afsluttende svar, har jeg ikke desto mindre anmodet forlaget Elsevier Science om at optage et Addendum (hvis ordlyd tidligere er fremsendt til UVVU, hvor omregningen beskrives, og hvor det nævnes, at den ikke ændrer konklusionen).

Jeg må desværre også gentage mig selv for X-te gang, for at afmontere endnu en af klagernes meningsløse postulater. I deres "afsluttende" hørings svar af 12. september 2013, side 10, punkterne 1. og 2. øverst, mistolker de bevidst Decay-artiklens problematisering af biologi versus jura i forbindelse med Danmarks Statistiks klassificering af individer. Det burde stå klart selv for klagerne, at tildeling af fødested i DK eller af statsborgerskab ikke ændrer menneskers biologi. Dernæst, som også understreget i mit første hørings svar, bliver hvert år en stadig stigende andel af børn, født i DK af forældre af udenlandsk oprindelse eller endog af udenlandsk nationalitet, betegnet og rubriceret som danske. Dette er minutiøst gennemgået i første hørings svar. Disse børn

kommer således til fremover at ”med-repræsentere” den etnisk danske population, herunder i både biologisk og demografisk (herunder fertilitets-) forstand. Her, som andre steder, overtrumfer juraen biologien i Danmarks befolkningsstatistik. Klassificeringen giver udmærket juridisk mening, men er biologisk meningsløs.

Klagerne bør også erindre, at der er generel konsensus i fagkredse om, at IQ er mellem 60-80% arvelig (Massiv dokumentation herfor fremsendes gerne på opfordring)
Eksemplet viser, at også klagerens postulat 2 er meningsløst og kan afvises empirisk.

Hovedambitionen med Decay artiklen var fra første færd at præsentere en analyse, der i teori og empiri er biologisk set mere tilfredsstillende, end det, der kommer ud af at bygge på Danmarks Statistiks formelle juridisk/administrative kategorier: ’Indvandrere’ og ’Efterkommere’. Problemet med disse begreber har jeg behørigt redegjort for i mit 1. hørings svar, men heller ikke dette finder klagerne acceptabelt. Man kan ikke argumentere med en mur.

Alsagerskolens fertilitetsdata har, som tidligere nævnt adskillige gange, intet at gøre med Decay artiklen, og klagerens gør ikke deres forkerte påstand mere sand ved at gentage den.

X afviser blankt den nye beskyldning om, at jeg har ”stjålet” hans livsværk.

X og mine faglige indsigter dækker forskellige områder, som tidligere specificeret.

Jeg anvendte ikke Vancouver-reglerne, således som klagerne hævder det, som undskyldning for at skjule X’s medforfatterskab. Han ønskede ganske enkelt ikke medforfatterskab. Dette tilkendegav han efter ikke mindre end to skriftlige opfordringer fra min side. Klagerens vidtløftige spekulationer om X’s grunde hertil må stå for deres egen regning. De har ingen plads i en sag om videnskabelig uredelighed.

Jeg må konstatere ved læsning af Forskerforum (Oktober 2013, nr. 268, som blev udsendt forleden), at klagerne endnu en gang udviser den uanstændige adfærd, at de i offentligt regi omgående kommenterer udvalgte dele af mine fortrolige svar til UVVU, i censureret og misvisende version. I betragtning af, at Forskerforum har nægtet mig at svare direkte på anklagerne mod mig i bladet, men reducerede mit indlæg til en karikatur, må jeg konstatere, at min tidligere udtrykte bekymring over UVVUs tvivlsomme sagsbehandling bekræftes endnu en gang.

Klagerne bruger nemlig systematisk UVVU som et nyttigt redskab i en skueproces, der udfolder sig over i offentligheden via Forskerforums selvbestaltede folkedomstol, som ikke giver mulighed for genmæle. En ny modus for akademisk justitsmord er således kreeret, med staten (UVVU) som medspiller.

Selv DJØF er deltager i dette farlige spil, hvor ytringsfriheden og den enkelte forskers frihed krænkes. Forskerforum er nemlig DJØFs medlemsblad. Foreningen udsender bladet til knapt 8.000 medlemmer, universitetsorganer, embedsmænd og politikere, som således får et helt forvrænget billede af Decay-sagen. DJØF har afslået en anmodning om at gribe ind og stoppe de ensidige grove årelange overfald på et af dets egne medlemmer i bladet. Foreningen henviser til redaktionel frihed. Åbenbart mener DJØF at denne frihed til redaktionelle overgreb er i orden, og at foreningsmæssig deltagelse i et akademisk justitsmord ikke er en overvejelse værd.

Men siden denne såkaldte Nyborg-sag har udviklet sig til en farce, og siden jeg i flere år ensidigt har overholdt UVVUs henstilling om fortrolighed, og siden denne holdning til

almindelig anstændighed i sagsbehandlingen har været til stor skade for min ære og værdighed som forsker og menneske, finder jeg det nu rimeligt at trodse UVVUs henstilling om fortrolighed. Jeg vil derfor sende mine ”fortrolige” høringssvar til udvalgte personer, medier, og institutioner, for dels offentligt at kompensere for klagernes bevidste mis-repræsentation af sagen, for dels at se, om jeg virkelig fortsat skulle stå stort set alene med min kritik.

I øvrigt vil jeg gerne her erklære mig enig med juraprofessor Peter Pagh fra Københavns Universitet, når han i Forskerforum citeres for at sige til *Information*, at UVVU er ”et retsligt misfoster”, der ikke egner sig til at løse videnskabelige uenigheder. Jeg er også enig med medicinprofessor Knud Poulsen, når han i en kronik i Jyllandsposten fornylig sagde, at ”UVVU misbruges af forskere på det skammeligste, og UVVU lader sig misbruge”.

Til alt held kan forskningen selv klare sådanne forskningsuenigheder, idet forskningens grundnatur er selvjusterende: Hvis en forsker fremkommer med en vigtig konklusion, metode, eller pointe, vil andre forskere helt naturligt teste dem. Er de uvigtige, vil de hurtigt forsvinde i glemslens nådige mørke.

Et særligt problem i nærværende sag er, at klagerne aldrig fremsætter deres kritik af min intelligensforskning i de relevante internationale fagfora. De mange forskellige klager og høringssvar antyder da også, at hvis de gjorde, ville de hurtigt blive sendt lige så mismodige hjem som de satte frimodigt ud. Deres eneste alternativ er derfor, at klage til universitære og andre offentlige udvalg, som ikke altid rummer specialister på området, eller som opstiller nye skarpere normer for ”god” forskning. Dette er grunden til at jeg tidligere sagde, at UVVU skulle aldrig have accepteret at behandle ”Nyborg-sagen”.

Det er ikke svært at forstå, når en af klagerne, lektor Morten Kjeldgaard fra Aarhus Universitet, finder professor Pagh's udtalelser pinlige og ser hans ”... tilgang til Nyborgs forsyndelser [som] helt skæv”. Kjeldgaard har nemlig en suverænt udgangsposition. Lige siden 1997, har han på sin hjemmeside (www.eugenik.dk) **bevist**, at Nyborgs forskning er ”...regulært fup og svindel”, lang tid før kønsforskelsagen og Decay-sagen blev aktuelle. Kjeldgaard har siden monotont gentaget i offentlig regi, at Nyborg og alle hans kumpaner [læs: hele den internationale IQ-forsker elite] bedriver det, der er værre end det, der foregik under Hitlers og Stalins værste perioder. Intet mindre. Kjeldgaard og Mammen skriver også mine nationale og internationale Wikipedia-sider om, og ikke udelukkende til min fordel.

Verden må være et fortryllende uproblematisk sted for klager, der autokratisk er i stand til at afsige og kommentere domme, år før de bliver afsagt. Kjeldgaard har også en lang skriftlig tradition for, på sin hjemmeside og i dagspressen, at kaste smuds på alle, der anlægger et objektivt syn på min forskning, herunder DR, TV2 og videnskabsjournalister. Professor Pagh er ingen undtagelse.

Jeg er ikke helt enig med professor i rets-økonomi, Henrik Lando fra CBS, når han til Forskerforum (Oktober, 2013, nr. 268) siger, at ”... en forsker kun skal kunne erklæres uredelig, hvis UVVU positivt kan bevise, at der er snydt”. Som Decay sagen hidtil har kørt, kan man næppe vente en objektiv afgørelse herfra.

Derimod er jeg helt enig med professor Lando, når han anskuer forskning som en dialog mellem forskere, der ser verden helt forskelligt og er dybt skeptiske over for hinandens metoder og resultater. ”Denne uenighed bør ikke udspille sig ved en domstol som UVVU, men inden for forskningens egne rammer”, siger Lando. Bedre kan det ikke siges.

Lad mig tilføje, at interne universitetsudvalg heller ikke er egnede steder for afgørelse af forskningsmæssig uredelighed. Den tidligere kønsforskelsag i 2006-7 ved Aarhus Universitet

viste, at personlige sym- og antipatier alt for nemt får frit spil (www.helmuthnyborg.dk) i et lokalt forskningsmiljø. Det eneste gyldige alternativ er efter min, og åbenbart også Landos, opfattelse, at slippe videnskabelige rapporter og tvister løs i de mindre personfikserede, men ofte barske, internationale forskningsarenaer.

Jeg har noteret mig, at klagerne i deres seneste hørings svar – og dermed i Forskerforum - har skærpet retorikken betydeligt. Nu gør klagerne det helt klart for UVVU og deres mikrofonholder, Forskerforum, at Nyborg er en stor løgnhals der vildleder, manipulerer, og bør meldes til politiet. Han bør retsforfølges og dømmes efter straffelovens §163, fordi han er en svindler, som producerer fagligt ukvalificeret og vildledende nonsens.

Tør man som mindstemål håbe på - hvis UVVU nu skulle følge op på klagernes opfordring til at politianmelde undertegnede efter straffelovens §163 for at have afgivet urigtige oplysninger til en offentlig myndighed - at en sådan anmeldelse i givet fald parallelt ledsages af yderligere en politianmeldelse mod klagerne, for gentagne gange helt bevidst og mod bedre vidende at have afgivet urigtige oplysninger til UVVU i nærværende sag?

For at fuldende komedien, burde professor, dr. Phil. Jens Mammen også parallelt politianmeldes for meget bevidst at have forsøgt at bilde Aarhus Universitet og offentligheden (JP kronik: *Vildledning i Helmuth Nyborg-sagen*, 10 juli 2007) ind, at jeg har tvunget skolebørn til at lade sig nøgenfotografere, og at dette gør mine intelligens-undersøgelser utroværdige og værdiløse. Begge dele er lodret forkerte, og kan kun betegnes som forsætlig afgivelse af urigtige oplysninger (JP kronik: *Vildledning i Jens Mammen-sagen*, 11 juli 2007; se også UVVU's afgørelse af 4 juli 2007 i sagen om kønsforskelle i IQ), hvilket kan dokumenteres sort på hvidt. Heller ikke dette havde konsekvenser for professor Mammen.

Ganske som i Decay-sagen, undlod daværende institutleder, professor dr. Phil. Jens Mammen i midten af 00erne at gå til den internationale fagpresse med sine anklager i uredelighed i forbindelse med kønsforskelsagen. I stedet misbrugte han sit embede til at få mig bortvist med dags varsel fra Psykologisk Institut ved Aarhus Universitet, med dekan Svend Hylleberg som villig medhjælper. Jeg havde gennem mange år kritiseret Mammens forskningsledelse på fagmøder, og det kunne han ikke rigtig gøre noget ved, men takket være indførelsen af en ny lodret ledelsesstruktur på universitet kunne han gå uden om de faglige fora (hvilket 8 ud af ti psykologiprofessorer protesterede imod) og henvende sig direkte til økonomen, dekan Svend Hylleberg, der suverænt kunne negligerede fag-psykologiprofessorernes protest, og skride til bortvisning.

Da UVVU kort tid derefter ikke kunne finde tegn på videnskabelig uredelighed fra min side, universitet måtte genansætte mig. I et forsøg på at retfærdiggøre sig efterfølgende, fortalte dekan Hylleberg offentligheden, at jeg havde målt drenges penis og tilhørte en højreorienteret "klan". Blade som "Se og Hør" og "Ekstrabladet" var naturligvis interesserede, men dekanens adfærd efterlader unægtelig os andre med spørgsmålet om, hvad fik ham til at skeje sådan ud i en tjenestemandssag, der måtte transformeres til en fritstilling, der blev til en genansættelse, der blev til afslag på emeritus-status? Rektor sagde dertil, at han syntes alt var gået efter bogen.

En række sagsforløb - både på internationale universiteter og i lokalt dansk UVVU-regi – er begyndt at bære præg af tidligere tiders nådesløse hekseprocesser. Hekseriet bliver især iøjnefaldende, når der klages over undersøgelser af individuelle og gruppeforskelle i IQ. I disse tilfælde skummer især gode venstreorienterede og kulturradikale kollegaer kraftigt op, og bifalder uforbeholdent drastiske tiltag mod synderne. Ingen mindre end nobelpristageren James Watson sagde for et par år siden offentligt, hvad jeg og mange andre har dokumenteret om raceforskelle i IQ, og Harvard præsident Larry Summers sagde, hvad jeg og andre har dokumenteret om

kønsforskelle i IQ. Begge måtte finde sig i at få alskens smuds kastet i hovedet, fraset kontra-evidens. Begge undskyldte deres "ufølsomhed" mange gange. Alligevel måtte de forlade deres stillinger i unåde. Jeg har derimod ingen intentioner om at undskylde data (se www.helmuthnyborg.dk), og det har sin pris, herunder akademisk isolation. Selv nære kollegaer risikerer deres egen ære og stilling, hvis de kommer til undsætning, og de tre største universiteter herhjemme afslår åbent at have noget med min omfattende intelligensforskning at gøre, som dog publiceres og citeres flittigt i udlandet.

Mange moderne universiteter er således i en ejendommelig situation i dag. Medens cocktailparty talere og universitetets branding-afdeling udtaler sig begejstret om forsknings- og ytringsfrihed, er de kolde kendsgerninger helt anderledes. Daværende rektor Lauritz B. Holm-Nielsen ikke ønskede at sanktionere de eklatante og dokumenterbare dekan og institutleder-løgne i kønsforskelsagen, og hverken studerende eller kolleger vil risikere deres fremtid i akademiet ved at følge min opfordring til protest. Til gengæld er professor Mammen og lektor Kjeldgaard, der samarbejder med det venstre-ekstremistiske forskerkollektiv REDOX, stadig tilknyttet Aarhus Universitet. De er mere aktive i hekseprocesser end nogensinde, hvorimod jeg nægtes emeritus status. Retfærdigheden i akademiet - og nu også i UVVU - har i sandhed trange kår. O Tempora! O Mores!

Afsluttende bør jeg nævne, at da X er medanklaget, har jeg naturligvis konfereret nærværende hørings svar med ham. Ud fra den foreløbige sagsgang i UVVU nærer han heller ikke tiltro til, at empiri og videnskabelige argumenter tæller noget videre i sagen. Han antager heller ikke, at vi indklagede vil få en objektivt baseret rettergang. X mener derfor, at klagernes opfordring til, at UVVU overdrager sagen til politiet, bør støttes og ledsages af de to parallel-anklager som foreslået ovenfor. Pointen er her, at vi så måske vil blive bedømt ud fra objektive præmisser i en uvildig sagsgang, hvor ledende eksperter fra den internationale forskerelite naturligt kunne finde en opklarende plads.

Helmuth Nyborg
Adslev, den 7. oktober 2013.

cc X m.fl.